

Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ἤρχισε τὴν κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην λεγομένην εὐχήν, ὅτε ὁ πνευματικὸς ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς κλίνης ὦν, εἶπεν ἀσθενῇ τῇ φωνῇ :

— Ἐξέπνευσεν !

Ὁ ἡγούμενος παρετήρησε τότε προσεκτικώτερον καὶ εἶδε τὸν Ροβέρτον ἔχοντα τὰ τε ὄμματα καὶ τὰ χεῖλη διεσταλμένα... Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς του... ἐφαίνετο ζῶν... Ἐθετε τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς καρδίας του, — ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἂν εἶχε θέσῃ αὐτὴν ἐπὶ λίθου. — Τότε ἀνεγείρας μίαν τῶν ἄκρων τῆς σινδόνης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ εἰπὼν :

— Ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ.

ΙΘ'

Ἀπὸ ριζᾶ πικρῇ, πικρὰ γεννιῶνται
Τὰ φύλλα κ' οἱ καρποὶ. — Φρίκη καὶ φόβος·
Δάκρυα καὶ στεναγμοὺς, τροφὴ μονάχη
Εἶναι τῆς δυστυχίας. — Πάντα νέα
Μαρτύρια 'ς τὴ γῇ τὴ βασανίζουν...
Κ' αἰώνια βασταίνουν εἰς τὸν κόσμον
Τὰ δάκρυα μονάχα δι' ἐκείνην.

(ΟΡΕΣΤΗΣ, ἀρχαία τραγωδία.)

— Πήγαινε, τρέξε, Βελτράμε... φέρε μου ἀμέσως τὰ ὄπλα μου... καὶ τὴν λόγην... καὶ τὸ ξίφος... καὶ...

— Τὸ ἐγχειρίδιον ;

— Βέβαια, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον... τὴν εὐγενεστέραν ἐφεύρεσιν τῆς καταστροφῆς, ὅποια τιμᾷ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα... τὸ ἐγχειρίδιον... ἐπίσαςξεν δὲ καὶ τὸν ἵππον μου.

— Παναγία Παρθένε ! Θέλετε νὰ ἀναχωρήσητε, γενναῖε ἱππότη ; ... Προσέξτε τί θὰ κάμετε, διότι ἡ πληγαίς σας μόλις τώρα ἐκλείσαν, καὶ τὸσον ἀδύνατος δὲν εἰςεύρω ἄν...

— Πήγαινε, καὶ κάμε ὅ, τι σὲ διέταξα. Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ φροντίζης περὶ τῆς υγείας μου ; Ποῖος σὲ κατέστησε τὸσον τολμηρὸν νὰ προβλέπῃς διὰ τὸ καλὸν μου ; Ὅποιος ὤφειλε καὶ ἡδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο δὲν φροντίζει, καὶ θέλεις νὰ φροντίσῃς σὺ ἄθλιε, ὁ ὁποῖος δὲν εἶσαι ἀρκετὸς νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου. Φρονεῖς ὅτι εἶσαι ὀλιγώτερον ἄθλιος, ὀλιγώτερον ἀσθενής, ὀλιγώτερον μοχθηρὸς ἀπὸ ἐμέ ;

— Ἀλλὰ ἐγώ, γενναῖε ἱππότη, ἀμποτε νὰ ἀποθάνω ἀφορεσμένος, ἂν καταλαβαίνω γρῦ ἀπὸ τοὺς λόγους σας... Μὴν εἰδετε ταῖς ἀνεράιδες σὲ καμμιὰ φράκτῃ ; Ἀφίσσατε, δὲν εἶναι τώρα ὥρα διὰ τὸ ἄλογο... Ὁ κύρ Γίνος δὲν ἦλθεν ἀκόμη, καὶ δὲν εἶναι εὐγένεια νὰ φύγετε χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετίσετε.

— Τί μοῦ ὁμιλεῖς περὶ εὐγενείας, δυστυχῇ !... ὅταν ἄλλος μὲ προδίδῃ καγχάζων, μοῦ κατασπαράσῃ τὴν καρδίαν γελῶν, καὶ ἔρχεται νὰ διασκεδάσῃ, ὡς εἰς θέατρον, μὲ τὰς θλίψεις μου ; ... Τὰ ὄπλα μου... σοῦ ἐπαναλέγω τὰ ὄπλα μου...

— ὦ ! γενναῖε ἱππότη... θέλετε νὰ πεθάνετε, ὅπως κ' ὅπως ; ... Ἡ ζωὴ εἶναι

πάντα ζωή, καὶ ἀφοῦ χαθῇ δὲν ξαναγοράζεται μὲ μετρητά. Θὰ ἦτο μεγάλη ἀμαρτία νὰ χαθῇτε τὸσον οἰκτρά, διότι μοῦ φαίνεται γενναῖος καὶ ἀνδρεῖος... θεραπευθῇτε πρῶτα καλά... καὶ ἔπειτα θὰ ἔχετε πάντα καιρὸν νὰ ἀφίσετε τὸν κόσμον τοῦτον.

— Ποῦ εἶναι τὰ ὄπλα μου ;

— Παναγία Παρθένε ! ἀφοῦ δὲν αἰσθάνεσθε τὴν παραμικρὰν ἀγάπην διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, κάμετέ το τοῦλάχιστον δι' ἀγάπην ἰδικήν μου... ὁ σίδηρος τρίψε-τρίψε θὰ ἀνοίξῃ πάλιν, πρὶν περάσῃ μία ὥρα, ταῖς πληγαῖς σας.

— ὦ, τί τύχη εἶναι λοιπὸν ἡ ἰδική μου, ὥστε τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων νὰ μὲ ἐνοχλοῦν ἐπίσης ;

Ὁ διάλογος οὗτος, ὡς τὸ πλεῖστον τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θὰ ἐμάντευσεν, ἐγένετο μετὰ τοῦ Ρογήρου, ὅστις καταλιπὼν τὴν μονὴν εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γίνου, καὶ τοῦ Βελτράμου, ὃν εἶδομεν τὸσον φιλανθρώπως διακνυτεῦσαντα παρὰ τῷ ἐτοιμοθανάτῳ Δρεγγότῳ. Μετὰ τοὺς τελευταίους λόγους, ὁ Ρογήρος ἐδυθίσθη εἰς βαθυτάτας σκέψεις καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅθεν ὁ Βελτράμος, πεισθεὶς ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον, ὅπερ ἡδύνατο νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγὴν. Δὲν εἶχε δὲ ἀπομακρυνθῇ πολὺ τῆς θύρας, καὶ ὁ Ρογήρος σείσας τὴν κεφαλὴν ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ὡς μανιώδης ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σου, ἔλεγε. Θὰ πέσω ἐγώ, ὁ ὁποῖος οὐδ' ἐνώπιον ἀθανάτου ἐκλινὰ τὴν κεφαλὴν, ... θὰ πέσω τώρα εἰς τοὺς πόδας σου... Ναί, θὰ πέσω, διότι ἡ ὑπερηφάνειά μου προήρχετο ἐκ τῆς ἀθωότητός μου... ὦ ! πῶς ἐξουθενίζει τὸν ἀνθρώπον τὸ ἐγκλημα !...

— Γενναῖε ἱππότη, ἰδοὺ τὰ ὄπλα σας. εἶπεν ὁ Βελτράμος, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἀλλ' ὁ Ρογήρος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν, ἐξηκολούθησε λέγων :

— Μὴ ἠθέλησα ἐγὼ τὸ ἐγκλημα ; Θὰ τὸ ἀπέφυγον καὶ ἀποθνήσκων ἐπὶ... καὶ ὅμως τιμωροῦμαι δι' αὐτὸ... Αὕτη εἶναι ζωὴ ἄλγους... Ἡ συμφορὰ μὲ μαστιίζει ὅπως φθάσω τὸ ταχύτερον εἰς τὸ τέρμα... καὶ τὸ τέρμα εἶναι ἀτιμία !...

— Τὴν πανοπλίαν σας, ἱππότη.

— Τώρα φοβοῦμαι τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ τάφου... διότι τὸ χῶμα θὰ ἐπιπτεν ἐπ' αὐτὸν μου, ὡς τὸ βάρος ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπιμένει νὰ φορτωθῇ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ βάρους μεγαλειότερον ἢ ὅσον αἱ δυνάμεις τοῦ ἐπιτρέπουσιν εἰς αὐτόν... καὶ ὅχι πλέον ἐκουσίως· οὐδὲ θὰ εἶχον τοὺς αὐτοὺς καὶ πρὶν λόγους νὰ δικαιολογηθῶ... καὶ νὰ τὸν κατηγόρησῃ... Πῶς δὲν θὰ εἶχον ; Δὲν εἶμαι περικυκλωμένος ὑπὸ παγίδων ; δὲν μὲ ἐσυραν εἰς τὴν κόλασιν, ὡς τὸν καταδικασθέντα εἰς τὸ ἱκρίωμα ; ... Ὁχι, θὰ ἐγείρω τὴν κεφαλὴν καὶ θὰ εἰπῶ αὐτῷ : ...

— Τὰ ὄπλα σας, ἱππότη, τὰ ὄπλα σας.

— Τί νὰ τὰ κάμω τὰ ὄπλα ; Ὁ ἐχθρὸς

μου εἶναι ἀήττητος. Ἡ λόγχη καὶ τὸ ξίφος εἶναι ἀνίσχυρα κατ' αὐτοῦ. Αὐτὸς μάχεται διὰ τῆς θελήσεως... Ἡ ἰσχὺς του εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μου... ἡ τόλμη του μεγαλειτέρα... Ἡττήθην... Μακρὰν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰ ὄπλα ταῦτα, τὰ ὅποια χλευάζουν τὴν ἀδυναμίαν μου... διότι δὲν ὑπάρχει σῶμα ἐν τῷ κόσμῳ, μὴ δυνάμενον νὰ φθέρῃ τὴν ἀσθενῇ μου ἐπιδερμίδα...

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἱππότη, ... ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε πρὶν ὀλίγου νὰ σᾶς τὰ φέρω ;

— Ἐγὼ σοὶ τὸ εἶπον ; ἤκουσες καλά ;

— Ὅλα ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ ἀφαιρέσετε χωρὶς νὰ παραπονεθῶ... ἀλλὰ τ' αὐτιά μου, ἱππότη, λίγα τέρα πιστεύω ὅτι τὰ ἔχουν εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Ρογήρος ἔμεινεν ἐν στάσει ἀνθρώπου προσπαθοῦντος ν' ἀναμνησθῇ τι, ὅπερ εἶχε λησμονήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Καί, εὐτυχῶς, ὁ κόμης ἠρέυνα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του, διότι ἡ Σάρρα ἐγένετο λευκοτέρα τῆς βατίστης τοῦ χιτῶνός της.

— Αἱ λοιπὸν ! τί σᾶς λέγει ; δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ ἐρωτήσῃ ἡ νεαρὰ γυνή, ἥς τὸ αἷμα ἐκυκλοφόρει τόσῳ καίον, ὥστε κατεφλέγετο.

— Μοὶ ἀναγγέλει τὴν ἀφίξιν του εἰς Bois-le-Rois, ὅπου σκοπεῖ νὰ περάνῃ τὴν παρασκευὴν σπουδαίας ἐργασίας δι' ἧς τὸν ἐπεφόρτισα.

Ἡ τόσῳ ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα Σάρρα τὸ πρὶν σκεπτομένη ὅτι ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσιους ἔνθα ἐπίστευεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὸν Πέτρον, ἐγένετο κατηφὴς ἄμ' ὡς εἶδε τὴν ἐλπίδα της ἀποπτᾶσαν. Κατηράσθη τὴν σπουδὴν δι' ἧς ὑπεχρεώθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν σύζυγόν της. Ἄν ὁ κόμης ἀνέχωρει καὶ ἔμενε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς Παρίσιους, θὰ ἦτο ἐλευθέρα νὰ υπάγῃ εἰς Bois-le-Roi. Νῦν, ἔδει νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον της. Διελογίζετο μετὰ φρίκης τὰς ἠθικὰς βασάνους, ἃς ἤθελε συνεχῶς ὑφίστασθαι. Ὑπελόγισε τὰς ὥρας τῆς χαρᾶς καὶ τὰς τῆς θλίψεως ἡμέρας. Τὸ ποσὸν τῶν μὲν ἦτο πολὺ κατώτερον τοῦ τῶν δέ. Τόσῳ σπανία καὶ ἐφήμερος εὐδαιμονία ἐξαγοραζομένη διὰ τόσων ἀλγηδόνων καὶ ἀνησυχιῶν ! Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἠθέλησε, τοῦτο ἠθέλεν εἰσεῖν. Ἦτο παραφροσύνη ; Ἀδιάφορον. Περί αὐτὴν εἶχεν ἀνθρώπους εὐδαιμονεστάτους. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος Πομπερὰν πάντοτε περιπτυσσόμενον καὶ κατασπαζόμενον ὡς στρουθία τὸ ἔαρ. Οὔτε μερίμνας εἶχον, οὔτε βασάνους.

Οὐκ ὅμως μωρὰ διάχυσιν ἐν τῷ χαρίεντι τούτῳ βίῳ! Οὐκ μονοτονία ἐν τῇ σταθερᾷ ταύτῃ ἀγάπῃ! Τὸ πᾶν ἦτο ἐπιφάνεια, βάθος οὐδόλως. Ἡ καρδία αὐτῶν εἶχε πότε πάλη;

Ἡσθάνθησαν, ἔστω ἀπαξ τὰς διαβρωτικὰς τῶν αἰσθήσεων παθήσεις; Καὶ ἐν περιπαθεῖ μανίᾳ, ἡ νεῖνις ἀνέκραξε. Προτιμότερα μία ὥρα ἔρωτος τοιοῦτου ἢ ὁλόκληρος βίος ἀνόστου τοιαύτης τρυφερότητος. Τί ἡδύτερον δὲ τοῦ νὰ πληρωθῇ ἡ καρδία μέθης ἀπείρου, καὶ εἶτα ν' ἀναπολῇ τις ταύτης, τῆς ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν διαρκεσάσης, μέχρι τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως;

Ἀλλὰ συνέχουσα ἑαυτήν, ὑπέκρυπτε τὴν ταραχὴν τῆς καὶ ἐδείκνυεν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῆς ξενιζομένους μειδιδῶν καὶ γαλήνιον πρόσωπον.

Τὸ ἐσπέρας ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ ἐνεκατέστη ἐν τινὶ πτέρυγι τοῦ πύργου, γεινιάζουσα τῇ βιβλιοθήκῃ. Ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ διέμενε νεῖνις οὐσα καὶ ἡ μήτηρ τῆς.

Ἡ ἀφιξὶς τῆς ἀνεψίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαιδρότητος τῶν κατοίκων τοῦ πύργου, οὐδόλως μετέβαλλε τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὸν ροὺν τῶν διασκεδάσεων.

Ἡ Λευκὴ ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν, ἐφάνη θελκτικὴ καὶ εὐπροσηγόρος ἐν τῇ ἐκπληττούσῃ πως σοβαρότητι αὐτῆς. Ἐπληροφορήθη παρὰ τοῦ θεοῦ πῶς διέρχονται συνήθως τὸν χρόνον, ὅπως συμμορφωθῇ. Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, βλέπουσα αὐτοὺς ἀπλῶς συνδιαλεγόμενος,

— Μὴ δὲν χορεύουσιν ἀπόψε; εἶπε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐξηκολούθουν φωνασκοῦντες, δηλοῦντες συνάμα ὅτι ἡδύνατο καὶ ἄλλως τὰ διέλθωσι τὴν ἐσπέραν,

— Λυποῦμαι πολὺ βλέπουσα ὅτι γίνομαι αἰτία μεταβολῆς τῶν τερπνῶν ἔξεών σας, ἐπανελάβε. Ἀλλως, θὰ καταθέσω καὶ ἐγὼ τὰ κεφάλαιά μου.

Καί, καθήσασα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἔπαιζε τοὺς πρώτους τόνους ὠραίου στροβίλου.

Πανταχόθεν τῆς αἰθούσης ἠκούσθησαν ἀναφωνήσεις, καὶ ζεῦγη, παραχρῆμα σχηματισθέντα, ἤρχαντο τοῦ στροβιλίσματος, ὑπὸ τὰ περιχαρῇ τοῦ κόμητος βλέμματα, ὅστις, καθήμενος ἐν κλιντῆρι, ἐξηπλωμένος μαλακῶς, παρετήρει τοὺς μόλις ἀπτοντας τοῦ δαπέδου μικροὺς πόδας, περιβαλλομένους ὑπὸ πλήθους τριχάπτων καὶ μετάρης, ἐν ᾧ αἱ ταχυφυγεῖς ἡχοὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀπὸ τῶν ἀναπεπταμένων παραθύρων, ἀφίπταντο εἰς τὸν ἀνεμὸν τῆς νυκτός.

Ἡ Λευκὴ κακῶς ἐκοιμήθη. Ἐταράχθη ὑπὸ τῆς βαθείας σιγῆς τῆς νυκτός. Ὅλαι αἱ ἔξεις αὐτῆς εἶχον μεταβληθῇ αἰφνης. Ὁ ἐλαφρὸς βηματισμὸς τῆς ἐπιστάτιδος ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους ἀκούμενος ἐπὶ μακροῦ διαδρόμου, μετὼν φανὸν ἀνὰ χεῖρας, ὁ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ κρότος τῶν λεωφορείων, ἀφ' οὗ ἐδόνουν οἱ ὕλοι τῶν παραθύρων, ὁ ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς τῶν συμμνητριῶν τῆς, κρυφίως διαλεγόμενων, ὁ ἡδέως τὸν ὕπνον αὐτῆς βαυ-

καλίζων, πάντες οὗτοι οἱ οἰκειακοὶ θόρυβοι ἐξέλειψαν.

Τέλος περὶ τὰς δύο ὥρας τῆς νυκτός κατῴρθωσε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἡγέσθη συγκεχυμένη ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσῃ δῆθεν τὸν ἑγερτήριο κῶδωνα καὶ ὅτι ἐβράδυνε. Ἐμειδίασε δὲ ἰδοῦσα ὅτι διετέλει ἐν πολυτελεῖ θαλάμῳ τοῦ μεγάρου τοῦ θεοῦ τῆς. Ἦν ἐλευθέρᾳ ἤδη καὶ κυρία ἑαυτῆς. Δὲν ὑπῆρχε πλέον κῶδων δίδων τὸ σημεῖον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Ἐκ τοῦ βάθους τῆς κλίνης τῆς διέβλεπε τὴν χλοάζουσαν πόαν τοῦ κήπου. Ἐν τῷ πύργῳ, οὐδεμία κίνησις, οὐδεὶς θόρυβος ἀνῆγγελλε τὴν ἐξέγερσιν τῶν κατοίκων.

Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ὅλην τὴν ἡμέραν; Εἰς τί θ' ἀπασχόλει τὰς ὥρας τῆς; Πῶς δὲ ἤθελε χρησιμοποίησιν τὴν φιλοπονίαν τῆς ἐν τῇ περιστοιχοῦσῃ αὐτὴν ἀργίᾳ; Εἰθισμένη νὰ μὴ μένῃ ἐν τῇ κλινῇ ἀπαξ ἐξυπνήσασα, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης, ἡμφίεσθη ἐσθῆτα τινὰ καὶ ἀνέβη τὸ παρᾶθρον. Ὁ καθαρὸς ἀήρ τῆς πρωῆας προῦξένησεν αὐτῇ εὐφροσύνην τοιαύτην, ὥστε ἐκ προχείρου κομμωθεῖσα καὶ λαβοῦσα ἀλεξήλιον κατήλθεν εἰς τὸν κήπον ὅπως περιπατήσῃ.

Ἡσθάνθη ἄρρητον ἡδονὴν ἰσταμένη παρὰ τὴν δεξαμενὴν καὶ κατοπτριζομένη. Ἐν τῷ διαυγεῖ ἐκείνῳ κατόπτρῳ τῆς φύσεως, ἀντενακλᾶτο ἡ εἰκὼν τῆς καὶ ἐξεπλήττετο βλέπουσα τὴν μορφήν τῆς. Δὲν ἀνεγνώριζε πλέον ἑαυτὴν ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐκείνην ἐσθῆτα, ἥς τὴν οὐρὰν ἔσυρεν ὀπισθέν τῆς. Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἐδράνου, καὶ ἐκεῖ, ἐν τῷ ἡλιακῷ καύσωνι, διετέλεσε ρεμβάζουσα, λουομένη ὑπὸ τοῦ ἁρωματώδους ἀέρος, εὐτυχῆς ὅτι ζῇ.

Ἡ παρὰ τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου μικρὰ θύρα, ἀνεωχθεῖσα, ἐξήγαγεν αὐτὴν τῆς νάρκης. Ἡγέσθη ἵνα μὴ καταληφθῇ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος βλέπουσα εἰσερχόμενον τὸν νέον τοῦ κοιμητηρίου, τὸν μόνον κλαύσαντα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ταφῆς τοῦ πατρός τῆς, τὸν μόνον παραμυθίσαντα αὐτὴν κατὰ τὴν ἀλγεινὴν ἐκείνην στιγμὴν διὰ τῆς συγκινητικῆς στάσεώς του, τὸν Σεβεράκ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς ἵππου του, ἥτις, ἔχουσα τὸν χαλινὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐβάδιζεν ὀπισθεν αὐτοῦ τρίβουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὧμου τοῦ κυρίου τῆς.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκὴ ἦσαν δέκα βήματα μακρὰν ἀλλήλων. Ἐθεωρήθησαν πρὸς στιγμὴν, αὕτη ἐρυθριῶσα, ἐκεῖνος ἐκπεπληγμένος. Πτοηθεῖσά πως ὑπὸ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ ἀλεξηλίου ἡ ἵππος, ὠρθωσε τὰ ὦτα, καὶ ζωηρῶς ἐποίησε δύο σκιρτήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς νεάνιδος. Πάραυτα, ὁ Σεβεράκ, ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὸν χαλινόν.

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς, εἶπε. Εἶναι ὀλίγον ἰδιότροπος, ἀλλ' ὄχι κακῇ.

Καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου του, ἠπέλιπεν αὐτὴν σείσασαν τὴν κεφαλὴν καὶ χραιμετίζουσαν ἡσύχως.

— Σύγγνωτέ μοι, δεσποινίς, ἂν εἰσῆλθον οὕτω, ἐπνέλαθεν ὁ Πέτρος. Ἐνόμι-

ζον ὅτι μόνος ὁ στρατηγός μου, ἐγείρεται τοιαύτην ὥραν.

Προσέδεσε, ὁμιλῶν οὕτω, τὸ ζῶον εἰς τινὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου προσηλωμένον κρέκον. Τὸν πῖλον δ' ἀνὰ χεῖρας ἔχων, διηθύνη πρὸς τὸν πύργον συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς. Ἐβάδιζον παρὰλλήλως, ἄφωνοι καὶ λίαν τεθορυβημένοι ἀμφοτέρω, ὅτε ἠκούσθη ἡ συμπαθὴς φωνὴ τοῦ στρατηγοῦ.

— Ἀ! Ἀ! τὴν μικράν μου, σὺ λοιπὸν σήμερον ὑποδέχεσαι τοὺς ἐπισκεπτομένους ἡμᾶς, εἶπε. Καλημέρα, Πέτρε. Προσφιλές μοι τέκνον, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ παρουσιάσω τὸν λοχαγὸν Σεβεράκ... Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Πέτρον.

— Ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ ἡ ἀνεψία μου. Ὁ Πέτρος ὑπεκλίνατο βαθέως. Οἱ ὑπὸ τοῦ Φροσᾶρ λεχθέντες λόγοι, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ὁ νέος συμβολαιογράφος τῷ ἐνεπιπιστεύθη τ' ἀπόρρητά του, ἐπανήλθον εἰς τὸ πνεῦμά του. «Θὰ νυμφευθῇς καὶ σὺ μὲν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἔλεγεν, ἡ Μαγδαλινὴ πρέπει νὰ ἔχῃ φίλας... Διάβολε! ἐνεθυμήθην, τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴν, τὴν ἀνεψιάν τοῦ στρατηγοῦ... Αὕτη ἔχει μεγάλην περιουσίαν, ἀληθῶς· σὺ δὲν εἶσαι μὲν πλούσιος, ἀλλ' ἀδιάφορος!» Καὶ τοι ἔτος εἶχε παρέλθει ἔκτοτε, ἤκουεν ὅμως τὴν φωνὴν τοῦ Φροσᾶρ εὐκρινῶς. Ἡγείρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Λευκῆς. Εὐκίνητος καὶ θελκτικὴ ἠρεῖδετο εἰς τὸν βραχίονα τοῦ θεοῦ τῆς. Ἦν ὡχρὰ πως, ἐνεκα τοῦ κεκλεισμένου βίου, ὃν εἶχε διέλθει ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Σάρρας ἡ ἀντίθεσις ἦτο ἐπαισθητή. Ἡ χρυσόκομος γυνή, σθεναρά, ζέουσα, μετ' ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους καὶ προκλητικὰ χεῖλη, ἐξήγειρε τὴν ἰδέαν μανιώδους πάθους.

Ἡ ξανθόκομος νεῖνις, λεπτοφυὴς καὶ δειλὴ, μετ' ὀφθαλμοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἥρεμον στόμα, ἡδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ οὐράνιον καὶ αἰώνιον ἔρωτα.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐσκέφθη ὅτι μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἄλλο ἀνυπέβλητον χάσμα ἢ ἡ διαφορά τῆς περιουσίας. Ἡ Σάρρα... ἡ ἀπαιτητικὴ καὶ ἐπιτακτικὴ Σάρρα, ἡ εὐόργητος καὶ ἱκανὴ πᾶσαν τρέλλαν νὰ διαπράξῃ γυνή.

Ἡ σφαῖρα, ἣν προσέδεσεν εἰς τὸν πόδα τοῦ Σεβεράκ, ἦτο πολὺ βαρεῖα, ἵνα τὴν σύρῃ. Πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του, πῶσα κωλύματα ἦν ἠναγκασμένος νὰ ὑπερνικήσῃ!

Διήρχετο ὥρας ἀπογοητεύσεως, καθ' ἃς ἔβλεπεν ἑαυτὸν δέσμιον, ἀνευ ἐφικτῆς ἐλπίδος ἀπαλλαγῆς. Νὰ νυμφευθῇ; Ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰς μόνον ἡμέρας χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ εἰς σφοδρὰς ἐπιπληξεις!

Καὶ ὅμως, εὐρίσκειτο ἀπέναντι αὐτοῦ, ἡ νεῖνις περὶ ἥς ὁμίλησε καὶ ἐσκέφθη δι' αὐτὸν ὁ φίλος. Τὰ πάντα αὐτῇ ἦσαν ἀξιολάτρευτα. Ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀγνότητος.

Ὁ Σεβεράκ ἐφαντάσθη αὐτὴν διατε-

λούσαν ἐν τῷ μικρῷ κήπῳ τοῦ Bois-le-Roi, παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Πόσον ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνὴ θὰ ἡγάπα αὐτήν! Πολλὰκις ἔλεγεν αὐτῇ:

— Πότε λοιπὸν θὰ γείνω πενθερά; Εἵμαι πλέον γραία. Ὁ πατήρ σου, ἀποθανών, ἀφῆκε μέγα κενὸν ἐν τῷ βίῳ μου. Πλήρωσον λοιπὸν αὐτὸ δι' ἐγγόνων.

Ἄλλ' ἦτο ὄνειρον δυσπραγματοποιήτων. Ἡ Σάρρα τῷ ἀπηγόρευε τὴν ἡρεμον ταύτην εὐδαιμονίαν.

Ἐβάρδιζε βραδέως, παραδεδομένος εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, ἀκολουθῶν τῷ κόμητι καὶ τῇ ἀνεψιᾷ καὶ συγκεχυμένως ἀκούων τῆς διαλέξεως αὐτῶν.

— Ἀκούσατε, Σεβεράκ, ἐπρογευματίσατε ἤδη, ὅμως; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς θεωρῶν τὸ ὥρολόγιόν του. Εἶναι ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια. . . Ἀγομεν εἰς τὸ ἐστιατόριον. . . Τί τρώγεις τὴν πρωΐαν, σὺ, κόρη μου; Εἰς τὸ μοναστήριον ζῆτε ὡς γαλαῖ. Λαμβάνετε σοκολάταν, αἱ! μὲ γάλα; Αἱ, λοιπὸν, τώρα θὰ ἴδῃς αὐτὸ τὸ γάλα. . . Εἶναι τῶν ἀγγελᾶδων μου. . . Ὁ Μερλώ λέγει, ὅτι δύναται νὰ πωληθῇ πρὸς εἰκοσι φράγκα ἡ λίτρα. Ὑπερβολὴ μὲν. . . ἀλλ' εἶναι ἐξαιρετικόν!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Σάρρα οὐδόλως προσεπάθησεν ὅπως ὁ Σεβεράκ μείνῃ εἰς τὸν πύργον.

Ἀφοῦ εἰργάσθη, περιεπάτησε, διελέχθη καὶ ἔπαιξε τὸ Lawn-Fennis. περὶ τὰς πέντε ἔλαβεν ἀδειαν ἀποχωρήσεως, θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Bois-le-Roi, ἵνα μὴ ἀφήσῃ τὴν μητέρα του νὰ γευματίσῃ μόνη.

Εἰς τὴν τράπεζαν, καθήμενος ἀπέναντι τῆς γραίας μητρὸς του, ὠμίλησεν ὀλίγον, ἀναπολῶν ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, περιδεὲς ἤδη ἐπὶ τῇ ἐντυπώσει, ἣν ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ πηρήγαγεν αὐτῷ, καὶ ἐρωτῶν ἑαυτὸν μετ' ἀγωνίας, εἰ μὲλλον νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Οἷα παραφροσύνη θὰ ἦτο, ἐσκέπτετο καπνίζων σιγάρον, ν' ἀποβῇ τις ἐρωτόληπτος τῆς νεανίδος ταύτης! θὰ ἔπιπτεν, ἐκ προθέσεως, εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς δυστυχίας.

Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ.

Ἦτο βεβαρημένος ὑπὸ τοῦ διαπραττομένου ἐγκλήματος, καὶ ὤφειλε νὰ μὲνῃ πιστὸς τῇ συνενόχῳ αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἡρτήτο δι' ὅλου τοῦ βίου.

Τὸ λογικὸν ἐπέταττεν αὐτῷ ν' ἀνακρούσῃ πρῶμην ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς, καὶ ἡ εὐθύτης νὰ φεισθῇ τῆς διαταράξεως τῆς καρδίας της.

Ὅθεν ἀπεφάσισεν νὰ μὴ μὲνῃ ἐφεξῆς εἰς Καναλέλ ἢ κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς ἐργασίας ἀπαιτούμενον χρόνον, καὶ ν' ἀποφεύγῃ πάσαν εὐκαιρίαν δυναμένην νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς συνάντησιν μετὰ τῆς Λευκῆς.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας διετέλεσε πιστὸς εἰς τὸν λόγον του.

Μετέβαινε τὴν πρωΐαν, εἰσῆρχετο εὐθὺ εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ στρατηγοῦ, καὶ τῆς ἐργασίας περαιουμένης, ἀνεχώρει διὰ Bois-le-Roi. Πλὴν ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ ταραξῇ τὰ σχέδιά του καί, σχεδὸν καθ'

ἐκάστην, διερχόμενος τὴν αὐλήν, ἀπῆντα τὴν νεανίδα παρὰ τὴν μαρμαρίνον δεξιμένην. Αὕτη ἐκάθητο κρατοῦσα βιβλίον.

Ἰνα ἀφικνηθῇ εἰς τὸν σταῦλον, ὁ Πέτρος ὤφειλε νὰ διαβαίῃ πρὸ αὐτῆς καὶ μὲ ὕφος ἀδιάφορον, καὶ σπεῦδον βῆμα, ἐχαιρέτιζεν αὐτήν, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἰσως, ἂν ὀλιγώτερον ἐδυσπίσται εἰς ἑαυτὸν, θὰ ἐξηκολούθει νὰ διέρχεται τὰς ἡμέρας του εἰς Καναλέλ, ἔστω καὶ ἂν τὸ αἶσθημα, ὅπερ πρὸς τὴν Λευκὴν ἡσθάνετο, ἦτο ἀγνῆς καὶ ἀπλῆς φιλίας. Ὡν ὁμως μακρὰν αὐτῆς, ἐσκέπτετο πάντοτε περὶ αὐτῆς, καὶ διὰ λοξῆς ὁδοῦ, ἡ νεανὶς ἡδυνήθη νὰ κατακτῇ τὴν καρδίαν του.

Ἦδη χωρὶς νὰ τὸ γινώσκῃ ἤρατο αὐτῆς.

Ἐχαιρε δ' ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ σταθερότητι καὶ ἐκπροφυλάξει του καὶ δὲν ἐνόει ὅτι πᾶσα προσπάθεια, ἣν ἐποίει ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν ἐπίδρασιν τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς, ἐπαγίου τὴν ἰσχὺν ἣν αὕτη εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ.

Δὲν ἠδύνατο ὁμως ν' ἀποφύγῃ τοῦ νὰ ἔρχεται καὶ γευματίζῃ ἐνίοτε εἰς Καναλέλ.

Ἐν αὐτῷ ἐπίσης ἐνεκατέστησεν ὁ Μερλώ μετὰ τῆς θυγατρὸς του. Ὁ δὲ Φροσάρ, δὴ ἡ κόμησσαν προσεκαλεῖ, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εἴλκυε τὸν Σεβεράκ διὰ τοῦ φίλου του, ἔκραζε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ βοήθειαν.

Οὐδέποτε ὁ γέρον στρατιώτης ἐφάνη τόσῳ ἀποτρόπαιος. Ἀφ' οὗτο ἠναγκάσθη νὰ ἐξαγάγῃ τὴν Μαγδαληνὴν τοῦ μοναστηρίου. δὲν ἔπαυε νὰ γογγύζῃ. Ἡ Μαγδαληνὴ λοιπὸν ἡδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τοῦ ἀντιπερισπασμοῦ δὴ ἐπήνεγκεν ὁ Φροσάρ.

Ἡ θελκτικὴ κόρη, μετ' ἀκρας προφότητος, ὕφιστατο τὸν χολώδη χαρακτήρα τοῦ συνταγματάρχου, ὑπείκουσα εἰς τὸν δεσποτισμὸν του καὶ ἐν ὑπομονῇ δεχομένη τὴν ζηλότυπον ἐπαγρύπνησιν, ἣν ἐπ' αὐτῆς ἐξήσκει.

Ὁ Φροσάρ, ἀποφασίσας τὰ πάντα νὰ ὑποφέρῃ ἐκ τοῦ πατρὸς της, δὴ ἡγάπα, ἔδειξεν ἀγγελικὴν καρτερίαν, εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτοξευόμενα σκώμματα.

Ὁ Πέτρος ἐν τούτοις ἀπεφάσισεν ἤδη νὰ ἔρχεται εἰς τὸν πύργον, ἀλλ' ἦτο τόσῳ μελαγχολικός, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κόμης ἀνησυχεῖ. Ἡρώτησε τὸν νεανίαν, ἀλλ' οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ μάθῃ. Εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις του ὁ Σεβεράκ ἀπεκρίνατο ὅτι οὐδὲν εἶχε, καὶ ὅτι ἦτο ὡς συνήθως.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὠμίλουν περὶ τῆς κατηφείας αὐτοῦ καὶ ἀνηρεύνων τὰ αἶτια, ἡ Λευκὴ εἶπε τ' ἀκόλουθα:

— Δὲν ἠξέυρετε ὅτι πλησιάζομεν εἰς τὴν 14 Αὐγούστου.

— Αἱ καλὰ! εἶπεν ὁ στρατηγός, τί κοινὸν ἡ 14 Αὐγούστου δύναται νὰ ἔχῃ μετὰ τῆς μελαγχολίας τοῦ. . .

Δὲν ἐπέρανε τὸν λόγον καὶ ἐγένετο καταπόρφυρος.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς μάχης τοῦ Borny ἐπανῆλθεν αὐτῷ ῥομφαίᾳ καὶ φρικώδης. Ἀνεπόλησε τὴν πρὸς Verdun πορείαν, καθ' ἣν μακρόθεν ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἀντήχει,

λυσσώδως, ὁ πυροβολισμὸς τοῦ στρατηγοῦ Σεβεράκ μαχομένου κατὰ τοῦ στρατάρχου Ricimnetg.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ κόμης, ἀμα δὲ καὶ περίεργον ὅτι, μόνη ἡ ἀνεψιᾷ μου μεταξὺ ἡμῶν ἐσκέφθη περὶ τοῦ συμβάντος τούτου. . . Ἀλλὰ τίς σ' ἐπληροφόρησε τόσον καλῶς τὰ τοῦ Σεβεράκ; προσέθηκε.

Ἡ Λευκὴ ἐσίγα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο αἰτοῦντες τὴν βοήθειαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις λαβοῦσα ζωηρῶς τὸν λόγον:

— Ἐγώ, στρατηγέ, ἥτις ἤκουσα διηγούμενα πολλὰκις ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου ὅλα τὰ στρατιωτικὰ κατορθώματα τοῦ τελευταίου πολέμου, καὶ ἀφηγήθην αὐτὰ εἰς τὴν Λευκὴν.

— Λαμπρὰ εἶπεν, ὁ Μερλώ. Ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Γαλλίας, κορίτσια καὶ ἀγόρια, ἔπρεπε νὰ μαθαίνουν νὰ διαβάζουν τὰ στρατιωτικὰ δελτία. Ἄν ὁ οὐρανὸς ἤκουε τὰς εὐχὰς μου καὶ μοῦ ἔδιδε ἀρσενικὸ παιδί. . . θὰ τὸ ἔκαμνα τέλει στρατιώτη.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ στρατηγὸς ἠρκέσθη εἰς τὴν παρὰ τῆς Μαγδαληνῆς δοθεῖσαν ἐξήγησιν, ἡ Σάρρα, ἥτις ἐνίστατο, οὐδεμίαν τῶν τῆς Λευκῆς ἐντυπώσεων ἀπώλεσεν.

Ἐν τῇ μολὶς συνεχομένη συγκινήσει τῆς νεανίδος, ἡ κόμησσαν διείδε τὸ ἀληθές αἷτιον τῆς τοῦ Σεβεράκ κατηφείας. Εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἀφ' οὗτο ἡ Λευκὴ ἐνεκατέστη ἐν τῷ μεγάρῳ, ὁ Πέτρος ἀπεμακρύνετο αὐτῆς.

Ἐρριψεν ἐκ νέου ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς ὀξυδερκὲς βλέμμα, ἀλλ' εἶδεν αὐτὴν ἡρεμον καὶ προσέχουσαν ἀδιαφόρως εἰς τὸ κέντημά της. Ἐκ τῆς βιαίας ὁμως κινήσεως τῶν βλεφάρων της, ἐμάντευε τὴν ταραχὴν της.

— Περὶ αὐτοῦ σκέπτεται, εἶπε. Τὸν ἀγαπᾷ ἄρ' αἱ;

Τὸ αἶμα ἀνέβη εἰς τοὺς κροτάφους, πληρῶσαν τὴν καρδίαν της, αἱ δὲ χεῖρες της ἐπάγησαν. Ἡ γέρον ἀποτόμως, νομίζουσα, ὅτι ὁ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ἀῆρ ἦν μεμολυσμένος, ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἵνα ἀναπνεύσῃ καθαρώτερον.

Ἀνεψύχθη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς νυκτός, ἀνεκουφίσθη πῶς ὑπὸ τοῦ πιέζοντος αὐτὴν βάρους καὶ ἡδυνήθη νὰ σκεφθῇ.

Δεδεμένη διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ ἀθμιτοῦ ἔρωτός της, οὐδέποτε ἐφαντάσθη ὅτι δύναται νὰ χωρισθῇ τοῦ Πέτρου, ἢ νὰ παύσῃ τοῦ ἀγαπᾶν αὐτόν.

Πᾶσα ἡ θέλησίς της, πᾶσα ἡ ἐπιδεξιότης της ἔτεινον μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ἐξευρίσκειν τὰ μέσα τοῦ νὰ βλέπῃ αὐτόν. Τὰ πάντα ἦν ἱκανὰ νὰ μετέλθῃ, ὅπως τηρῇ αὐτὸν παρ' ἑαυτῇ.

— Ἡ ζωὴ του μοι ἀνήκει, ἔλεγεν Οὗτος εἶναι ὁ ἀληθὴς σύζυγός μου. Ἡμέραν τινὰ ἔσομαι ἐλευθέρη καὶ θέλω συζευχθῇ αὐτόν.

Ἐπελόγισε ψυχρῶς τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κόμητος ὑπάρχουσαν διαφορὰν τῆς ἡλικίας. Τεσσαράκοντα ἔτη! Δὲν εἶχε μέλλον πλέον! Ἄν ὁμως ὁ Πέτρος ἔμελλε νὰ ἐρασθῇ ἄλλης γυναικός;

Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ὁ δεσποτισμὸς, δὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐξήσκει, δὲν ἦτο σταθερός, διότι

κατέκτησεν, υπέταξεν αὐτὸν συνεπείᾳ μεγάλου ἀγῶνος.

Πρὸ τινων δ' ἐβδομάδων ὁ Πέτρος ἀντάσασεν ὑπόκωφον ἀντίστασιν εἰς τὰς θελήσεις της. Καὶ ἐκείνη ἡ κατήφεια, ἣν πανταχοῦ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ; Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ὅπως ἀποκαλύψῃ τὰς ἀπαρρήτους σκέψεις του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐξηκολούθει νὰ ποιῇ παρατηρήσεις. Πολλὰ γεγονότα, τέως διαφυγόντα αὐτήν, τῇ ἐφάνησαν ἐλάχιστα, λαμβανόμενα μερικῶς, ἐπίφοβα ὁμῶς συνενούμενα.

Ὡστε, ὅσakis ὁ Σεβεράκ ἦν ἐν τῇ αἰθούσῃ, αὕτη ἐκάθητο πλησίον τῆς θυᾶδος τῆς ἀποτελουμένης ὑπὸ τῆς Λευκῆς καὶ τῆς Μαγδαληνῆς, συνδιαλεγομένη μὲν μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, θεωροῦσα δὲ τὴν Λευκὴν.

Ἐκ τῶν τοῦ πύργου θαμῶνων εἰς μόνον τὸν Σεβεράκ εἶχεν ὁ Μερλώ ἐμπιστοσύνην. Ἠγάπα πολὺ τὸν αὐστηρὸν ἐκεῖνον νεανίαν, τὸν τόσῳ διαφέροντα τῶν ὁμιλήκων του. Καὶ ὅτε ἡ κόμησσα, ἀχθόμενη ἐπὶ τῇ παρατεινομένη συνδιαλέξει τῆς τριάδος, ἔλεγεν, εἰς τὸν πατέρα τῆς Μαγδαληνῆς:

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ θυγάτηρ σας, συνταγματάρχα; Τὴν ἀφήνετε εἰς τὴν διάθεσιν της;

— Μπᾶ! ὄχι, ἀπεκρίνετο ἡσύχως, εἶναι μετὰ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ καὶ τοῦ Σεβεράκ εἰς τὸν ἐξώστην.

Ἡμέραν τινά, ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ ὑπάγωσιν ἔφιπποι μετὰ τῆς ἀνεψίᾱς εἰς περίπατον.

Ἐζήτησε λοιπὸν ἡμερὸν τινα ἵππον διὰ τὴν νεανίδα. Ἀλλ' εἰς τοὺς σταύλους τοῦ εἶχε τοιοῦτους ζῴοντες καὶ δυσήνους.

Ἡχθετο δὲ διότι ἠθέλεν ἀναγκασθῇ νὰ καταφύγῃ εἰς τοὺς ἵπποκράτας, εἰς οὓς οὐδεμίαν εἶχεν ἐμπιστοσύνην.

— Αὐτοὶ οἱ διαβολοῖποπῶλαι, ἔλεγε, σὰς πωλοῦν ἐν ζῶον, τὸ ὅποῖον φαίνεται ἡμερὸν ὡς ἀρνίον. Καὶ ἐπὶ δεκαπέντε μὲν ἡμέρας πάντα βαίνουσι καλῶς, τὴν δεκάτην ἔκτην ὁμῶς, ἀρχονται αἱ ἰδιοτροπίαι τοῦ καὶ σὰς ρίπτει κατὰ γῆς. Ἡθελον μίαν μικρὰν ἡμερὸν ἵππον, ἥτις νὰ εἶναι πειθήνιος.

Τῇ ἐπαύριον ὁ Σεβεράκ ἐπεμψε τῷ στρατηγῷ τὴν ἵππον του, ἣν τόσον ἠγάπα καὶ ἥτις ἠκολούθει αὐτῷ τρίβουσα τόσῳ χαριέντως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου του. Οὐδενὶ παρεχώρει αὐτὴν πρὸς ἵππευσιν.

Εἰς λόγος ὁμῶς τοῦ στρατηγοῦ ἤρκεσεν ὅπως τετῇ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Λευκῆς.

Αὕτη ἠγάπα πολὺ μικρὰν τινα κύναν Fane, ἀνήκουσαν τῷ θεῷ παραλαμβάνοντι αὐτήν εἰς τὴν ἐν τῇ πεδιάδι θήραν. Ἡ νεᾱνὶς οὐδέποτε ἐξήρχετο ἀνευ αὐτῆς.

Ὁ Σεβεράκ λοιπὸν ἐλάμβανεν ἰδιαζούσαν ἡδονὴν θωπεύων τὴν νοήμονα κεφαλὴν τοῦ ὀραίου ζώου, ὅπερ, ἐξοικειωθέν, ἄμα τὸν ἔβλεπεν, ὥρμα διαγράφον περὶ αὐτὸν κύκλους καὶ ὕλακτοῦν ἐκ χαρᾱς.

Ὡστε καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου, προὔδιδετο τὸ ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ ἐνδιαφέρον τοῦ Πέτρου.

Διότι δὲν ἀνθίστατο πλέον. Τετέλεσται, δὲν ἐδέσποζε πλέον τῆς καρδίας του.

Τὰ πάντα εἴλκυον αὐτὸν πρὸς τὴν Λευκὴν, καὶ ὅσῳ ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ ὅτι ἦτο ἀφροσύνη νὰ ἐράται αὕτης, τόσῳ προσέκειτο αὐτῇ καὶ τὴν ἐλάτρευε.

Ἡ ἀγνότης τοῦ χαρακτῆρος, ἡ μετριόφρων συμπεριφορὰ, ἡ ἀξιοπρεπὴς διάλεξις της, ἦσαν τόσα θέλγητρα, καθ' ὧν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ. Ἐσαγηνεύθη ὑπ' αὐτῆς.

Δὲν ἐτόλμα πλέον νῦν νὰ πλησιάσῃ τῇ Σάρρᾳ. Πρὸ τῆς ἀθῶας καὶ ἀγνῆς παρθένου, ἐφοβεῖτο νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν ζέσεως καὶ πάθους ἔμπλεων γυναικᾶ.

Ἐτρεμε μὴ ἐν βλέμμα τῆς Σάρρας τοῦς προδώσῃ, μὴ εἰς λόγος ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον.

Ἡρυθρία, ἡσχύνετο, προὔτιμα ν' ἀποθάνῃ ἢ τὸ φρικῶδες ἀπόρητον νὰ γνωσθῇ τῇ δεσποινίδι Δεσυνῇ. Οὐδέποτε ἠσθάνθη τὰς τύψεις τῆς ἀτιμίας του, ὅσον ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Λευκῆς.

Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ διαγῆς βλέμμα τῆς νεανίδος ἔμελλε νὰ μαντεύσῃ τὰ πάντα. Καὶ ὅτε ἡ Σάρρα διηυθύνετο πρὸς αὐτόν, ἰδρὼς ἀγωνιώδης περιέρρεε τὸ μέτωπόν του.

Ἐν τούτοις ἦγον εὐχάριστον βίον ἐν τῷ πύργῳ. Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο τὸ Σάββατον κατὰ σειράν, ἀνέβαινον δὲ καὶ κατέβαινον τὰς κλίμακας σπεύδοντες θεράποντες, φέροντες μεγάλη κιβώτια, καὶ ἄλλα παρεπόμενα αὐτοῖς, καὶ θύραι ἐκρούοντο καὶ ἐκφωνήσεις ἠκούοντο μετ' ἀγαλλιάσεως.

— Ἀκουσε! Τὸ δωμάτιόν μου εἶναι πλησίον τοῦ ἰδικοῦ σου; θὰ δυνάμεθα νὰ καπνίζωμεν λοιπὸν ἐν σιγᾷ ὁμοῦ πρὶν πλαγιάσωμεν.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ θάλαμος τῆς γυναικὸς σου;

— Εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν.

— Ὑπάρχει μεγάλη περιποίησης καὶ ἡσυχία ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ.

— Διάβολε; ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι τις ἡσυχος εἰς τὴν ἐξοχὴν... Τότε... Καὶ οὕτω διήρχοντο τὰς ἡμέρας ἐν διασκεδάσει καὶ εὐχαίαις, ἐν χοροῖς καὶ ὀργάνοις τερπόμενοι. Ἐνίοτε μετὰ τὸ πρόγευμα αἱ γυναικες, πολυτελῶς ἡμφιεσμέναι, ἐκάθητο ἐν λαμπροῖς ὀχήμασιν, οἱ δὲ ἄνδρες ἔφιπποι ἐξήρχοντο εἰς ἐκδρομὴν, ἐν τῷ μέσῳ γελῶτων καὶ ἀναφωνήσεων.

Ἀφικόμενοι εἰς Francart ἔπινον ὡς ἀναψυκτικὸν ζύθον pale-ale τρώγοντες κερᾶσια, ἅτινα ἔφερον αὐτοῖς ἐν καλάθῳ. Ἡ κυρία Πομπερὰν παρεκάλει τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν αἰωρήσῃ ἐπὶ τῆς αἰώρας, ρηγνύσαν κραυγὰς ἐκ τρόμου, ὅταν αἱ κινήσεις ἦσαν σφοδραί. Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ περιεπάτουν διαλεγόμεναι διὰ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἀφρονίας τῶν λόγων ἰδίας εἰς νεανίδας. Ὁ δὲ Μερλώ, κρατῶν ἀπὸ τινος κομβίου τὸν Φροσσάρ, ἵνα μὴ τοῦ διαφύγῃ, ἐπανελάμβανεν αὐτῷ δι' εἰκοστὴν φοράν, βροντοφῶνως ἱστορίαν βρασνίζουσαν πράγματι τὸν δυστυχῆ συμβολαιογράφον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ 5')

Σύγκειται ἐκ 480 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀσείκονίζεται ἐν σμικρῷ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθέντων ἐν Λειψίᾳ καὶ Παρίσις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβὰς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβὰς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραματία, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθόρματα, γρῶμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συμπεριλαμβάνεται ὑπὲρ τοὺς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἑλλήνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνεύρισκουν ἐν σμικρῷ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ: ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 8

Διὰ τὰς ἐπαρχίας

Χαρτόδετον φρ. 3 80. — Χρυσόδετον φρ. 4 80

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδεχέται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβαζόντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΜΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προσπεύου ἀρ. 10.

ΠΙΑΝΟ κομψότατον καὶ στερεώτατον, ἀνευ οὐρᾶς, ΠΩΛΕΙΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν.